

BARBARA
NESVADBOVÁ

BORŮVKY

MUŽI JSOU SKVĚLÝ DOPLŇEK

motto

BARBARA
NESVADBOVÁ

BORŮVKY

MUŽI JSOU SKVĚLÝ DOPLŇEK

© Barbara Nesvadbová, 2011

Cover photography © Petr Weigl + Mišo Dúha

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-87408-05-6

Postavy v knize jsou smyšlené a nemají
nic společného se skutečnými osobami.

M a m i n c e

Protože je ideální muž :-)

MUŽ, HLAVA RODINY?

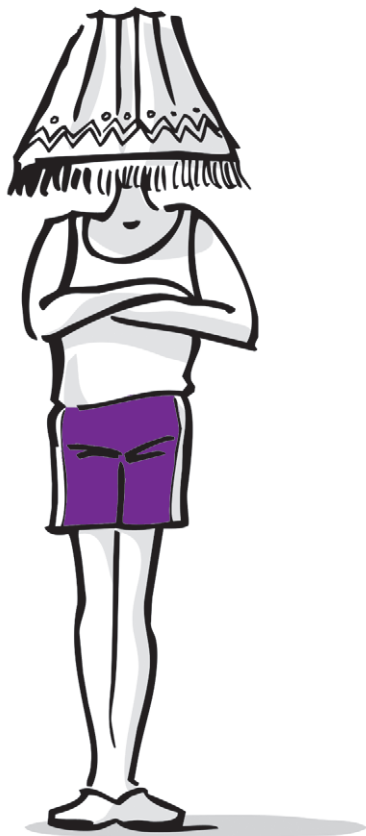
Písanka základní školy. Státní. Máma vaří. Táta řídí auto. Máma uklízí. Táta pracuje. I moje dcera přišla domů pohoršená. A to je jí osm let. Teprve. Jen už má ale zažitý zcela jiný model... Když jsem pozorněji pročítala onen výukový sešitek, měla jsem sto chutí podat genderový protest. Jen vlastní lenost mi v tom zabránila :-). Alespoň v redakci jsem se tedy hlasitě pohoršovala. A ozval se náš jediný muž, fotograf Martin. „Víš, Baru, problém tvého přemýšlení a následně i tvých vztahů není v tom, že bys neuznávala archetypální role. Ty stejně už dávno neplatí, ani na pískovišti. Ty se prostě jen nechceš smířit s tím, že muž, jakýkoliv, je jen další dítě do rodiny.“ „Jak to myslíš?“ zmohla jsem se konsternovaně na otázku. „Tak, jak žiju. Já také počkám, až nás Alena, moje žena, sbalí na dovolenou. A u bazénu nás všechny natře ochranným krémem. Já si pak hraju s dětmi ve vodě.“ Upozorňuji, že Martin je normální, přičetný, dobře vypadající čtyřicátník. Není retardovaný. A svá slova myslel vážně. Takže „muž hlava rodiny“ je nesmysl. Něco jako drak z pohádek. Pořád se o něm mluví, nicméně všichni tak nějak víme, že neexistuje.

Kde ale brát sexuální přitažlivost vůči muži, který se ptá, kde má ponožky, to bohužel nevím...

A abych nepsala pořád jen o mužích, tak jak jsem se nedávno hrabala starými fotkami. Narazila jsem na kalendář. Plavkový. Svůj. Ty fotky upřímně nesnáším. Jasně že jsou vyretušované, ale také mi připomínají, že před dvěma lety jsem prostě vypadala líp než dneska. Mnohem líp. Pan doktor, co mi rovnal záda, si neodpustil poznámku, že připomínám šlehačku. Ještě že neřekl třeba mascarpone... Už skoro devět let nejím. Vážně. Tedy já jím tak jednou týdně. Všechno. Cokoliv. S nadsázkou jsem schopna sníst i lednici. Ani svačiny mé dcery nejsou v bezpečí. A pak zas nic. Nula. Kdysi jsem si říkala, že normálně začnu jíst ve čtyřiceti. S postupujícím věkem jsem hranici o dalších deset let posunula. Nevěřili byste, jak mne baví číst jídelní lístky. Vždycky si představuju, jak asi všechna ta jídla chutnají. Jsem typickým příkladem obsese z těla. Myslím, že za moji fóbii nepřímo může moje ultraštíhlá, pažravá maminka. I ve svých sedmdesáti připomíná Twiggy. Na pláži se vždycky směje, říká „zezadu lyceum, zepředu muzeum“. Já už od puberty připomínala spíš přesýpací hodiny. Ze všech stran. A to maminka spořádá vepřo knedlo, zají to třemi punčáky a za dvě hodiny má zas hlad. Okusuju mrkev a znechuceně ji pozoruju. Zhruba už dvacet let...

Jo a taky nenávidím strojené večere. Na rande chodím zásadně po deváté večer. Pracovní oběd mne dokáže vykolejit nejméně na týden. Málokdy potkám

někoho, kdo mi rozumí. Většinou se lidé spíš pohoršují. Pochopitelně. Přemýšlí totiž hlavou. Ti ostatní. Pochození jsem našla u viceprezidentky Hearstu Kim. Seděly jsme večer nad sedmi zelenými olivami a sledovaly lidi kolem nás, ty lidi s normálním předkrmem, hlavním jídlem a dezertem, a ona najednou rozhodně prohlásila: „Můžu být starý. Ale nemůžu být tlustý.“

NENÁVIDÍM SEX

Rozhodná slova „Nenávidím sex.“ zazněla zcela přesvědčeně z úst mojí přítelkyně Andrey dopoledne u zeleného čaje. „Naštěstí nemusím jiný než manželský provozovat. A po třech letech od radnice je tahle povinnost tak jednou za měsíc.“ Ani si nepovzddechla. Nic. Jen suché konstatování. Na můj nechápavý výraz ve svých úvahách pokračovala. „Pochop, Báro, mně přece vadí i doteky. Líbám tě snad společensky na tvář, když tě vidím? Nelíbám. Přesto tě mám ráda. A svého manžela také. Jen mne prostě netěší provozovat z povinnosti ty směšné pohyby. Nikdy mne to nebavilo. A s věkem se má averze jen horší. Nevím, jak mu to říct. Jistěže má milenky. Nečekávám, že by mi s mým přístupem k jeho tělu byl věrný. Jen nevím, jak mu vysvětlit, že mezi jednou za čas a vůbec už nebude žádný rozdíl. Chápeš? Že spolu dál budem žít, vychovávat děti a platit účty. Jen se mne prostě už nebude dotýkat.“ „To nebude akceptovat,“ hlesla jsem. Konverzačně. Jen abych něco řekla.

Upřímně se divím, že Andrey muž zvládá i onu měsíční frekvenci, aniž by protestoval. Aniž by se třeba jen zeptal.

Vzpomínám, že jsem jednou přišla během odpoledního spaní do školky své dcery a mezi postýlkami běhal čtyřletý Martínek jen v tričku a hlasitě povykoval „Podívejte, holky, co vám ukážu!“ To velké překvapení měl být jeho penis. Má dcera naštěstí spala...

Tuším, že tahle fascinace vlastním údem vydrží mužům i do pozdního věku. Ne, to kecám. Jistě do smrti. Nejen do stáří.

Také jsem ale měla vztahy s muži, se kterými mne nebavilo spát. Vlastně skoro vždycky.

Jiná moje přítelkyně Šárka vymyslela důmyslnou fintu s prášky na spaní. Když už musí, když už se nelze vymluvit a situace je víc než na lámání chleba, začne drtit prášky na spaní. A pak druhý den dělá uraženou. „Vždyť ty jsi zase usnul, miláčku.“ Diví se vyčítavě. Každá žena je skrytou herečkou.

Upřímně, když si to představím, nechtěla bych se tulit ani k muži od Andrey, ani k tomu Šárčinému. Ono vůbec ty představy nahých mužských těl při sexu jsou zrádné. Často hodně neestetické. Asi anonymita chrání. Takže bližší jsou nám lidé, které neznáme. Představit si půvabného muže, kterého člověk zahlédne na ulici, je jistě jednodušší než představit si vlastní rodiče. Ale ani jeho nevidím ve svých fantaziích bez šatů. Ono to nahé klučičí tělo prostě moc sexy není. Žádné. Ba ani socha Davida. A vybavíte si výraz vašeho partnera ve chvíli, když se milujete? Jaký je? Afektovaný? Agresivní? Urputný? Nic dobrého ta slova nevěstí. Všechny víme, že muž, soustředící se na vlastní orgasmus, má

tvář zkřivenou k nepoznání. Ale abych jen nekritizovala. Naštěstí jsem nikdy neviděla sama sebe...

Otázkou zůstává, proč žít s muži, se kterými nás nebaví spát. Z pohodlnosti?

A také, kam ta touha, která nás k nim prve poutala, zmizí. Kde se ztratí? A jak dlouho vlastně vydrží? Všechny dobré vášnivé filmy končí špatně. Naštěstí. Umíte si snad představit, že by ti dva z Hořkého měsíce nebo z Devět a půl týdne žili šťastně až do smrti, chodili společně na obří nákupy do Tesca a mezi uspáváním dětí experimentovali s prošlými jahodami a se šlehačkou? Ne, to přece jen ne.

Potkat někoho, s kým je to fajn, je vzácné. Víc než vzácné. Tak pokud se vám to povedlo, ať vaše zaujetí vydrží aspoň do Dušiček.

KDO S KOHO

Tak jsem tam nakonec šla. Hrozně moc se mi nechtělo. Pochopitelně. Komu by se chtělo na sraz se spolužáky ze základní školy po dvaceti letech. Už ta pozvánka mne vyděsila.

Ne po třech. Ani po pěti. Ale po dvaceti.

Stejně tolik let je dívkám, které občas pozoruji a se kterými porovnávám své vlastní nohy. A vida, najednou mi to došlo. Ono to fakt není o těch minisukních...

Jak jsme tak seděli v malinké hospůdce blízko stromu „gorila“, na který jsme se kdysi dávno, tedy přesně před čtvrt stoletím chodili houpat, tak jak jsme tam seděli – a ještě vsuvka – úplně všichni – nikdo nechyběl, každý byl zvědavý, tak jsme hodně pili. Spolu s konzumací různých tekutin odpadla tréma, strach i ty bizarní sociální zábrany. Kolovaly fotky dětí, manželů, milenek i šéfů. Oblečených. Nahých. Koupajících se – to v případě dětí. I v rámci sentimentu zůstala ta „školní parta“. Ve chvíli, kdy každý odvyprávěl svůj současný příběh, byl čas na návrat do dětství. Kdo koho miloval. Kdo se s kým na které škole v přírodě aspoň líbal. Kdo si hrál na doktora... Neměla jsem k dané konverzaci co říct. Jako ušatá, vyhublá šprtka jsem žádného

reálného, ba ani platonického obdivovatele nabídnout nedokázala.

A pak najednou, cirká v půl dvanácté, se z druhé strany stolu – tedy hodně daleko ode mne – ozvalo: „Moje obsese byla Bára. Od základky až po vysokou školu. Ani emigrace mne té lásky nezabavila. Až moje manželka ji dokázala přebít.“ Nevěřila jsem vlastním, stále ještě odstáým uším. Tuhle větu pronesla Simona Kathová. Dvoumetrová, hnědovlasá, brýlatá bývalá spolužačka.

A považte tu absurditu. Nikdo se nesmál. Ani já ne.

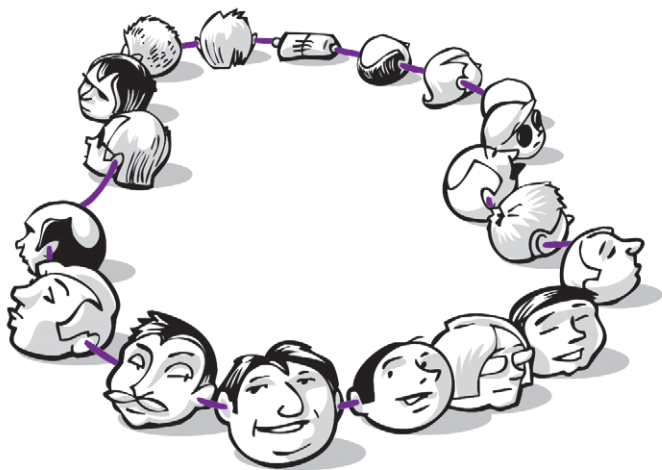
Nedávno jsem byla se svojí dcerou v zoo. Pozdě odpoledne měla hlad. Šly jsme tedy koupit jakousi indiferentní bagetu. Ve frontě za námi stáli dva mírně obtloustlí čtyřicátníci v šortkách a rozmatlaných sandálech, kteří své manželky a děti zanechali u blízkého stolku. Jeden žvýkal. Hlasitě. Vyjmenovávali, co všechno a pro koho musí koupit. „A co Jitka? Ta si nic neobjednala? Ta nebude jíst?“ zeptal se ten v červeném tričku na manželku toho v modrém tričku. „Bude jíst, co jí koupím,“ pravil rozhodně s převahou majitele peněženky, ne však dělohy, ten nežvýkající.

A v tu chvíli jsem si vzpomněla na Simonu. Kdyby tady stála ona, dala by Jitce, která jednou rukou drží dítě při kojení a druhou podává staršímu klukovi mašinku Tomáška, dala by jí taková Simona aspoň vybrat?

Když jsem se nedávno vrátila od moře, ptali se v redakci, co byly největší zážitky z Dubaje. A nebyly to mrakodrapy. Ani Indický oceán. Ani velkopanská sjezdovka. Byli to synové velmi krásné, rusovlasé ruské ma-

minky. Po zavíračce plavali v bazénu, lili do něj drinky, za nesouhlasného pištění asijské obsluhy posléze i házeli ručníky. A nakonec i lehátka. Tiše jsem tam kouřila u skokanského můstku. Napřed to byla švanda. Snad dětská rebelie. Skončilo to velkou arogancí peněz vůči takzvaně v té chvíli „sloužícím“. Křikem té krásné zrzavé paní odněkud od Moskvy. Křikem, kdo koho má poslouchat. Smutno mi z toho bylo.

Z dovolené i ze zoo a z toho bláznivého srazu spolužáků mám však jasný poznatek: je dobré stanovit meze. Každému. I muži, se kterým zrovna spíte.

KOUZLO VZPOMÍNEK

Strašně nerada něco hubím. Likvidovat mravence je pro mne reálná vražda. Představa, že bych měla kamkoliv dát pastičku na myši, je velmi nereálná. Upřímně, pro mne hraničí s plánovaným teroristickým útokem. Nicméně toho plevele, toho už bylo vážně příliš. Tak jsem zakoupila postřík. Taková obří zelená láhev to byla. Po pečlivém prozkoumání návodu jsem došla k závěru, že vlastním velmi nebezpečnou zbraň. I zavřela jsem všechny psy, kočky a děti, co byly doma, z šátků si udělala roušku, ve které bych v klidu mohla do jakéhokoliv islámského svatostánku, a v černých brýlích jsem se vydala vraždit. Jel kolem zrovna soused Klíra: „Co to proboha děláte, sousedko?“ Zbytečná otázka. Viděl přece. Nicméně tolik se smál, že konverzaci považoval za nutnou... Svůj monolog uzavřel slovy: „Tohle bych do vás před lety fakt netipnul. Cokoliv. Ale tohle ne.“

Jeho poznámka mě však k mírnému zamyšlení přece jen donutila. Seděla jsem na zahradě, pila heřmánkový čaj a vzpomínala. Na všechny ty večery v Chez Marcel. Na hektolitry červeného vína. Každodenní Frankfurter Allgemeine a Herald Tribune. Píše pro ně